

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.



<p>Előfizetési díj: Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr., negyedévre 1 frt. 50 kr.</p> <p>Az előfizetés az év folytán minden hónapban megkezdhető.</p>	<p>Megjelen hetenként egyszer, VASÁRNAP.</p> <p>Az előfizetési pénzek, úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom- dájának” czimzandók.</p>	<p>Szerkesztő- és kiadó-hivatal: BUDAI-NAGY-ÚTCZA 184. SZÁM.</p> <p>E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető minden küldemény a szerkesztő- és kiadó- hivatalhoz intézendő.</p>	<p>Hirdetési díj: 3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár- leengedés adatik.</p> <p>Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.</p>
---	---	--	---

A jogakadémia.

E cím, melyet közleményünk élére helyeztünk, s melylyel annak tárgyát előre megjelöltük, azonnal tájékoztatást nyújt tisztelt olvasóinknak arról, mit elmondandók leszünk, s mi által e mindnyájunkat egyaránt érdeklő fontos ügy állásának felderítéséhez részünkről is néhány adattal hozzájárulni feladatunknak ismertük. Egy ősi intézménynek, apáink által sok küzdelmek és áldozatok árán szerzett, bár sok viszontagságokat látott, de a legnagyobb áldozatkészséggel mind e mai napig fenntartott főiskolának létkérdése forog szóban, s annak miként leendő fenntartása és megmentése mindnyájunk komoly megfontolását s beható tanácskozás tárgyává tételét igényli. Miután e tárgyban f. hó 8-án a helybeli reform. egyházközség kebelében népgyűlés tartatott: szükségesnek tartjuk mindenekelőtt ezen népgyűlés meghirdetésének alapjául szolgáló előzményeket s annak eredményét röviden közölni s olvasóinkkal megismertetni; azután pedig részint ezen gyűlés folyamában, részint egyéb körülmények és forrásokból szerzett tapasztalat nyomán önállóan is elő fogjuk adni e tárgyban véleményünket s nézeteinket.

A rég időktől fogva fennállott, egy ideig beszüntetett, de 1861-ben a magyar törvények visszaállításával egyideűleg helyreállított helybeli reform. jogakadémia az 1875/6. tanévben a magas kormányának Ő Felsége által is jóváhagyott és megerősített, s a jogtanodák újjászervezését tárgyozó rendelete értelmében négy osztályú teljes jog- és államtudományi karrá lőn átalakítva, s nyolcz rendes tanári állás akként lett rendszeresítve, hogy a város ritka áldozatkészséggel, de a saját jól fel-fogott érdekében a maga részéről három tanszék felállítását s díjazását ajánlotta fel; a dunamelléki egyházkerület egyet, a helybeli reform. egyház pedig négy tanszéknek ellátását vállalta magára, mely egyesség a három fenntartó testület által szerződésileg is jóváhagyatott s kötelező erőre emeltetett. És ime rövid három év eltelté után a reform. egyház tanácsa, mint egyik fenntartó testület f. é. ápril 20-án tartott ülésében azon meglepő határozatot hozta, hogy az egyház az ottani jogakadémiánál általa közelebbi években fenntartott négy tanszék további fenntartásától anyagi ereje hiányában visszalép.

Mi, kik felekezeti szempontok által legtávolabbról sem vezéreltethetünk, lehetetlen csodálkozásunkat ki nem fejeznünk az egyháztanács ezen határozatán; lehetetlen komoly gondolkodás és vizsgálódás tárgyává nem tennünk azon indokokat, melyek egy protestans egyházgyülekezet előjáróságát arra bírhatták, hogy a protestantismus által küzdelmek árán szerzett, törvényekben biztosított s mindenkor féltékenyen őrzött jogok egyik legfontosabbikát önmaga ki-

vánja feladni. De nem akarván véleményünk előleges nyilvánításával ezen ügy menetének elébe vágni: az előzmények további folyamára vonatkozólag itt csak egyszerűen kiemeljük, hogy az egyháztanács ezen határozata az egyházkerülethez, mint egyik fenntartó testülethez s egyszersmind felelősségi hatóságához helybenhagyás végett fel is terjesztett. Ennek folytán az egyházkerület f. é. ápril 26. és következő napjain tartott közgyűlésében ama felterjesztést, kapcsolatban a jogakadémiai tanári kar által ugyancsak az egyházkerületi gyűléshez intézett felirattal tárgyalás alá vette, s arra 71. közgyűlési szám alatt következő határozatot hozta: „A kecskeméti reform. egyház csak egyik alapítója lévén a kecskeméti jogakadémiának, s így a fentebb említett egyháztanács határozat által a más két alapítónak, u. m. az egyházkerületnek és Kecskemét városának a jogai is megtámasztván, ezen ügy érdemleges tárgyalása előtt az e-ker. közgyűlésből egy bizottság küldetik ki azon utasítással, hogy ez vizsgálja meg a kecskeméti ref. főiskola jogi, vagyoni ügyeit, alapítványait, tegyen ezek felől a közelebbi e-ker. közgyűlés elé jelentést. Ezen bizottság tagjaiul kineveztetnek Sipos Pál esperes úr elnöklete alatt Konez Imre esperes, Balogh Imre tanácsbíró, s Kovács Albert jegyző urak.”

Ezen stádiumon állott az ügy akkor, midőn a reform. egyház presbyteriuma, valószínűleg az egyházkerületi gyűlésen hangsúlyozott azon körülménynél fogva, hogy azon egyháztanács határozat az egyházgyülekezet közgyűlésének megkérdezése nélkül hozatott, s mint ilyen jogtalan és illetéktelen; június 8-ára népgyűlést hívott egybe a végett, hogy az egyháztanács határozatát népgyűlési határozat erejére emeltesse. Hogy mennyiben éretett el a cél, s mily eredménye lett a népgyűlésnek, azt ezen gyűlés lefolyásának rövid ismertetésével kívánjuk megvilágítani.

Elnöklő főgondnok úr a gyűlést megnyitván, előterjeszti, hogy az egyháztanács f. évi költségvetését tárgyalván, a kiadások folytonos és nagyobb mérvű szaporodása, a jövedelmi forrásoknak pedig folytonos csökkenése tapasztaltatott, mi által a költségvetési mérleg évenként mintegy három ezer forintnyi deficitet tüntet fel eredményképen. Ezután számokkal és kimutatásokkal is igyekeznék ez állítást igazolni, az egyháztanács azon véleményét, s illetve határozatát jelenti be s tízi ki tanácskozás tárgyául, hogy a költségvetésben mutatkozó ezen hiányt kiegyenlítése legegyszerűbben a jogakadémia megszüntetése és feladása által lenne eszközölhető. Kéri a hiveket, tegyék ezt beható tanácskozás tárgyává s annak alapján határozzanak. A jelen voltak közt első szólalt fel Kiss Miklós főispán úr, ki a jogakadémia fennállását úgy városunk mint egyházunk érdekében szükségesnek látván, annak fenntartását hangsúlyozza, s nem helyesli az egyházta-

nács azon határozatát, melylyel annak megszüntetését egyoldalúlag kimondani jónak látta. Meglepetését fejezi ki a felett, hogy mint az általa felsorolt adatokból is kitűnik, három év előtt az egyház pénzügyi állása oly kedvező volt, hogy az akkor kilépett tanács pénztári maradvánnyal számolhatott át, most midőn a teher csak egy tanár fizetésével szaporodott, három év alatt nemcsak tetemes deficit keletkezett, hanem főgondnok úr bevallása szerint már alapokból is tizezer forint elköltése vált szükségessé. Ez már magában is elég ok arra, hogy a gyülekezet e körülmény iránt kimerítő és megnyugtató tudomást szerezni igyekezzék, ugyanazért a maga részéről indítványozza, hogy mielőtt ez ügyben érdemleges határozat hozatnék, egy bizottság küldessék ki a gyülekezet kebeléből, mely az egyház vagyoni állapotának az egyházkerület részéről kiküldött bizottsággal együttesen leendő megvizsgálása után terjeszzen a közgyűlés elé kimerítő jelentést és véleményt az akadémia miként leendő fenntartása iránt. — Ugyanily értelemben szólott id. Nagy Lajos úr is, ki azonban az egyháztanács határozatát nemesak helytelennek, hanem a fennálló szerződések értelmében jogtalanak nyilvánította. Dr. Horváth János úr lelkes szavakkal védte az akadémia és a protestantismus érdekeit, azon alapeszméből kiindulva, hogy a mit idő és körülmények elvesznek tőlünk, azt visszaszerezni mindig lehet alkalmunk, de a mit önként feladunk, s mely jogról magunk lemondunk, azt többé vissza nem adja senki. Lestár Péter úr pedig oly lelkesedéssel, emelkedett hangon s nála megszokott szónoki hévvel védte a jogakadémia föltétlen fenntartása iránt elfoglalt álláspontját, hogy cseppet sem csodálkozunk, ha a gyülekezet hívei a reformatió régebbi korszakába érezték magokat mintegy visszavarázsolva, melyben annak a minden oldalról jövő megtámadások ellenében annyi jeles és önzetlen védői akadtak, s kik a megtámadott jogok védelmében megdönthetetlen elvhűséget s rendületlen szilárdságot tanúsítottak. A különbség csak az, hogy akkor kívülről jött támadások, míg most saját kebelében lappangó áramlatok ellenében kellett védekezni. — Mint a régi iskola hive — mondá többek közt — ki e terem (t. i. a collegium) falai közt nevedett fel, nem képes és nem érzi magát jogosítva a protestantismusnak egyik sarkalatos jogát magától eldobni. A jogakadémiának föltétlenül leendő fentartását ohajtja határozatképp kimondani; tekintet nélkül arra, vajjon ki tudjuk-e már most mutatni a megkívántató alapot, mert ő egy biztos alapra, az egész protestantismus valódi alapjára, a hivek buzgósága és áldozatkészségére hivatkozik, mely már annyiszor, s kivált az egyház tornyának ledőlése folytán beállott súlyos helyzet közepette is fényesen igazolva lőn. Beszédének hatása egyhangú lelkesedést

idézett elő a gyülekezet híveiben. — Az egyháztanács tagjai részéről Szappanos István, Mádi János és Parrag Geon urak szólaltak fel, kiknek előadása önálló ellenindítvány tételének mellőzésével nagyobb részt a körül forgott, hogy miután az egyház jövedelme a kiadások fődözésére nem elegendő, a jogakadémia vagy újabb alapok felállítása, vagy adóemelés által tartható fel, s számokkal igyekeztek kimutatni, hogy mennyi a jogakadémiának, mint különálló, s a költségvetésben is egész külön positio gyanánt foglalt intézetnek jövedelme és kiadása. Minthogy azonban e jelentések és kimutatások távolról sem adtak az iránt megnyugtató felvilágosítást, hogy azon költségvetési hiánylat s általában a pénzügyi zilált állapotok minő forrásból s gazdálkodás folytán vették eredetüket, s miként lehetne a hiánykon más úton és módon segíteni, rövid eszmecsere után Fördös Lajos egyházi elnök úr kimondotta a népgyűlés azon határozatát, hogy mielőtt ez ügyben értelmes határozat hozatnék, a gyülekezet a maga kebeléből egy bizottságot küld ki, mely az egyházkerület részéről kiküldöttekkel egy időben vizsgálatot fog tartani az egyház vagyoni állapota felett, s jelentést fog a közgyűlés elé terjeszteni a jogakadémia mimódon leendő fenntarthatásáról. Miután e bizottság tagjaivá id. Nagy Lajos, Dr. Horváth János, Muraközy József, Lestár Péter és Györffy Balázs urak közfelkiáltással megválasztottak, a gyűlés eloszlott.

Igyekezünk a népgyűlés lefolyását, annak eredményét az előzményekkel együtt röviden, egész tárgyilagosan megismertetni olvasóinkkal. És most előre jelzett szándékunkhoz képest szabad legyen részünkről is a tapasztaltakra reflectálva, s azonkívül is általánosságban megtenni észrevételeinket, elmondani e kérdésre vonatkozó nézeteinket.

Az egyháztanácsnak a jogakadémia irányábani eljárását tekintve, valósággal — mint a népgyűlés egyik szónoka magát kifejezé — a meglepetések egész sorozatával találkozunk. Nemcsak a határozat lep meg bennünket, hanem csodálkoznunk kell az annak alapjául fölvetett indokok fölött is. Az egyház költségvetésében ugyanis hiánylat mutatkozván, mielőtt alapos vizsgálat után a költségeknek más úton leendő leszállításával igyekezett volna az egyensúlyt helyreállítani, a legegyszerűbb módhoz folyamodott, s bámulatos könnyelműséggel elhatározza a jogakadémiát a deficit mar-

talékául odadobni. Mert engedelmet kérünk, de az a százszor emlegetett Mádi Parrag féle kimutatás csak rideg számokban adja a tényleges kiadások és bevételek lajstromát, de arra legkevésbé sem ad felvilágosítást, hogy ama túlkiadások s alapelköltségek miből származtak, s miféle költséglevonásokkal lehetne azokat legezészerűbben, de nem egy főiskola megszüntetésével helyrehozni s kiegyenlíteni. Ha a kiküldött bizottság munkálatának elébe akarnánk vágni, részünkről is tudnánk több oly kiadást fölemlíteni, melyek leszállítása a deficit fődözésére elegendő lenne. De ezt akkorra halasztjuk, ha a bizottságok jelentése előttünk fekszik.

De még feltűnőbb, s valóban egészen más, homályba burkolt és mélyebben rejlő okokra enged következtetést vonni azon eljárás, hogy a jogakadémia költségelőirányzata az egész egyházi és iskolai költségvetés keretén kívül, mint valami nem is oda tartozó intézeté czélzatosan ki van szakítva, hogy ekként izoláltan, mint valami mostoha gyermekről annál könnyebben bebizonyíthassák, hogy nézd neked csekély évi járadékodon túl semmid sincs. Csodálkozásunk mellett ez eljárás ellen kénytelenek vagyunk a jogakadémia és a főiskola érdekében határozottan tiltakozni, mert ez a legfeltűnőbb megsértése az egyházkerület és három egyházgyülekezet között a hármass főiskola felállítása iránt még 1862-ben kötött s azóta folyvást fennálló egyességnek, határozott félreismerése és megtagadása a főiskola jellegének, mely azon pillanatban szűnik meg, melyben az akadémia feladása határozatba megy. Megfoghatlan indokokból származó eljárás, melyben valószínűleg az elfogultság többekkel nem véteti észre, hogy tulajdonképen önmaguk alatt vágják a fát.

Mindenekelőtt szükségesnek tartjuk e kérdésnek olvasóink előtti felderítése végett idézni az egyházkerület által 1862. október 15. s köv. napokon tartott közgyűlés idevágó határozatait, melyek alapján az általa kiküldött bizottságnak a pesti, kecskeméti és nagy-kőrösi iskolák összehangoztatását illetőleg beterjesztett vélemény javaslatát, mint a hármass főiskola tárgyában megkötött egyességet, határozati rangra emelte; hogy ennek alapján felderíthessük az akadémia izolálása iránti téves felfogást, s jellemezhesük az egyháztanács pénzügyi bizottságának az akadémia irányában tanúsított jóakarató eljárását.

(Vége következik.)

Madame la mode és a földmivelés.

A „Wiener Landwirthschaftliche Zeitung“-ból.

Egy kezében égő gyertyát tartó aggastyán egy fiú elé lépett s azon kérdést intézte hozzá, ha tudja-e, hogy a világ honnan jött? A fiú előbb gondolkodott, azután elfújta a gyertyalángot s a maga részéről azt mondá: „Mondd meg most te nekem azt, hogy hová lett a világ?“

Eszmetársulás következtében a fennebbi szelimes adoma jutott eszembe, midőn a szabó nekem, mint mondá, „a legújabb divat szerint készített“ egészen új kabátot hozott.

Honnan jön a divat? hová lesz?

Mint minden okozatnak megvan a maga oka, minden következménynek a maga alapja, minden „miért“-nek a maga „azért“-ja, úgy a divatnak is megvannak a maga feltalálói, ámbár azokat általában nem ismerjük s a fejlődés közvetlen összefüggését nem látjuk meg. Egyszerűen elfogadjuk a „legújabb divat“-ot, mert így szoktuk meg, mert az egész világ ekként cselekszik, s mert az „utánzás“ elődeinkről átszállt régi örökségünk, mely a darvin-féle elmélethez lélektani bizonyosságot szolgáltat kezünkbe.

A „divat“ szó közönséges fogalma kiválóan öltözködésünk módját és nemét jelenti; azután egyéb társadalmi intézményeket jelent; de mindig hosszabb, vagy rövidebb ideig tartó múltó jelenségeket értünk alatta, melyek meglepési módjukban velünk szemben oly követelményekkel lépnek fel, a melyek ellen a józan ész szabadkozni, ha volna hozzá való ideje, a melyekkel szemben erő és hatalom nélkül áll, mindaddig, míg az uralkodó divat maga egy következő által kiszoríttatik. Legyen elég a „boldog emlékezetű crinoline“-ra figyelmeztetnem, mely a „szép nem“-et a felismerhetelenségig vonta el előlünk; elődeink kemény nyakkendőire és galléira, a melyek minket még ránk maradt képeken irtózáttal töltenek el, stb.

Minden népnek, minden időszaknak, ősi időtől fogva és minden országban meg voltak a saját divatai és minél míveltebb valamely nép, annál inkább változtatja divatját; oly jelenség, a mely csak közvetve egyeztethető össze az általános haladással. Itt ott egyeseknek jellemző öltözködési módját, a míveltségtől és annak egyenlítő hatásától még meg nem kapott néptörzseknek, a parasztnak egyes vidékeken szokásos viseletét, a hol az még a maga eredetiségében fentartotta magát, hasonlóképen „divat“-nak nevezik, hogy ekként a mi divataink könnyebben legyenek menthetők; de ezek (szerény vélemény szerint) nem nevezhetők annak, mert az ily viseletek a népelettel szorosan összefüggnek, s azzal össze vannak mintegy növe. Ki fogná például némely európai néptörzseknek, mint a szakalavok, az indiánok, a maori-k, a dél-szigeti lakók, stb. stb. mezét, helyesebben „meztelenségét“, tatóválásait, fül- és orrba-valókat komolyan divatnak nyilvánítani? De ha ezeket nálunk akarnók meghonosítani, akkor azoknak elfogadása joggal nevezethetnék „divat“-nak, azaz tehát: a divat a szokásoknak, viseleteknek, jelenségeknek, cselekvéseknek, stb.-nek utánzásában áll, nem a meghonosítás és terjesztés hasznossága felismerésének okából, hanem egyébéből.

A különféle újítások, változások, eszmék és tünetek a földmivelés terén általában, annak egyes ágainál: az állattenyésztésnél, növénytenyésztésnél stb. különösen, melyek mindenkor majd nagyobb,

TÁRCZA.

Egy nap Szegeden.

(Folytatás.)

A templom hajóját és többi részeit csak 1715. után építette fel, részint az ugyanez évben szabad királyi várossá emelt Szeged város közönsége, mely már ekkor 21,900-ra szaporodott, részint a buzgó szerzetes atyák az országban alamizsnaként összegyűjtött fillérekéből. Szeged város királyi várossá emeltetvén, óriási léptekkel haladt a jólét és népesedés ösvényén és 164 év alatt odajutott, hogy hazánk drága gyöngyének tekintett, s mint legelső és legvagyonosabb magyar város szerepelt egész f. évi márczius hó 13-ig, mely nap az egész 164 évi vagyon és népesedési gyarapodást tönkre tette, elannyira, hogy a 6300 házból most csak 275 van lakható állapotban, a 72,000 vagyonos polgárból pedig alig tudnak kimutatni 22,000-et tehát alig valamivel többet mint 1715-ben volt, s ezeknek is legnagyobb része könyöradományokból él és könnyel áztatott kenyeret eszik.

A templomot megszemlélve a zárda kertjén át, a haldokló gyümölcsfák között kieveztünk a Pétervári országútra, melynek több pontján még most is 9 láb magas vizet találtunk, innen betértünk a Nemes Takács utcába, hol hasonlóképp 9 láb magas, sőt több ponton még magasabb vizet is találtunk. Hogy mily pusztulás színhelye lett az alsóváros,

a Móra, Palánk és Rökus, melyet a sajkán bejártunk, ennek jellemzésére legyen szabad fölemlítenem, hogy egyik szegedi születésű, ott növekedett társunk, ki ott végezte tanulmányait, s azóta is évenként többször meglátogatta szüleit és hajlékot melyben legboldogabb éveit élte, most nem birt annyi tájékozottságot nyerni, hogy ráismerjen a helyre, melyen a szülői hajlék állott, s csak a többi szegedi származású s most is ott lakó társak útbaigazítása után tudta felismerni a két eperfát, melyek gyermekeveinek annyi örömet és élvezet nyújtottak, és a fűzfát, mely az udvaron levő kút fölött állott; de miről is tájékozta volna magát, mikor az útcák irányára csak arról lehet még némileg ráismerni, hogy az útcákon jobbra balra álló sárga levelű akáczfák közül többen megmaradtak eredeti helyökön; de házat vagy más épületet ezen részekben hirmondóul sem lehet találni, a cserépfödélű házak ivézé porrá zúztak, a faszindelyes tetők többé kevése széttörve ott lebegnek ugyan a vizen, de legnagyobb részt sem saját helyökön, sem eredeti állásukban nincsenek, hanem amint épen egymásba vagy valamely fába beleakadtak, úgy lebegnek, némelyek kötéllal vannak fához erősítve, hogy tovább ne úszszanak.

A nyomornak e tengerén siri esend honol, melyet csak az evező loccsanása szakít meg időnkint; mert igaz ugyan, hogy azon házak födele alatt, melyek alá, hacsak mázva is, be lehet jutni, ott lakik néhány család; de ezek tagjai úgy ülnek egymás mellett mint élőszobrok, mozdulatlanul és szótlannal, valóban kösziv kellene ahhoz, hogy az

ember száraz szemmel végig tudjon járni ennyi inség, ennyi nyomor között.

Itt-ott talál az ember egy éhalállal küzdő kutyát, mely hűséges természetének sugallatát követve, még ma is őrzi a hajlékot, melynek birtokosa már talán nem is él, vagy ha él sem ismerne rá sajátjára. Egy helyen egy esirkés tyúk vánszorgott s esibéjével a tető darabon, másutt meg egy macska rágódott a víz által kidobott birka hullán, majd néhány gazdátlan kacsa úszkált egyik padlásból a másikba, de még ezeken is észlelhető a gazdátlanság tudata, csak a gyermek ártatlan szívét láttam megfélekedezni a nyomorról és inségről, midőn a töröktő-útcza szegletére értünk, itt a Lóvi-féle fakereskedésben egy padlás zugban üldögélt egy házaspár, mely lehorgasztott fővel s némán nézte a beláthatatlan víztömeget, míg a zug hátsó részében egymásnak szemben ülő, alig 4—5 éves két kis gyermek torka szakadtából dalolt valami mélabús nótát; de ez is volt az első és utolsó nyilvánulása a jó kedvnek, melyet a Szegeden töltött 24 óra alatt tapasztaltam.

Elhagyva a várost, kieveztünk az alföldi pálya indóházához, s megszemléltük a gyűrű-gáti munkálatokat, melyek sem ünnep, sem vasárnap nem szünetelnek. A gyűrű-gát ezen része czölöprendszer szerint készítették, csakhogy fenyő-szalak helyett 2 hüvelyk vastag deszkák veretnek le, szorosan egymás mellé, két sorban, a külső és belső sor közötti mintegy 6 láb széles tér agyaggal töltetik meg, melyet nagy teherszállító gőzhajók hordanak be a Szegedtől éjszaknyugatra fekvő

majd csekélyebb jelentőségre és alkalmazásra jutnak, nagyrészt kényszerítő nemzetgazdasági, gyakorlati vagy tudományos okokból keletkeztek s ugyanezen okokból terjesztettek tovább, tétettek általánosan hozzáférhetőkké, váltak szokássá, s ennél fogva mindaddig nem sorolhatók a „divat” címé alá, míg azok maradnak, a mik voltak: „szükségességek.”

Ha azonban nézetek, eszmék, tünemények, alkalmazások stb. a földmíveléssel foglalkozó társaságban nagyobb mérvben terjednek el, melyek egyeseknek nyereségvágyából, vagy becsvágyából keletkeztek, vagy ha azoknak keletkezése tartós alapra vezethető ugyan vissza, az érdekeltek által azonban utánzó vágyból, a hasznosság és helyesség megvizsgálása nélkül, jólelkűen fogadtatnak el, akkor az efféle jelenségeket, mint kísérleti gazdálkodást, mint roppant pénzbe kerülő fényűzést, „földmívelési divat”-nak nevezhetjük.

Erélyesen tiltakozom az ellen, mintha ezzel az újítások, a földmívelési haladások ellen akarnék felszólalni; ellenkezőleg! — Csupán csak azt akarom jelezni, hogy a földmívelőnek, különösen a gyakorlati gazdának mindenkor éretten meg kell gondolnia, ha újításokat a saját költségén akar eszközölni, hogy a kísérleteket az arra hivatott intézetekre kell bízni és azután, ha valóban hiszi, hogy valami különös viszonyainak megfelelő gyakorlatiasra akadt, előbb az írónt kell kezébe vennie s mindent balítélet nélkül pontosan kell megfontolnia; mert semmiféle ipart üzönök nincs több oka számolnia és megint számolnia, mint azon földmívelőnek, a ki gazdaságából él s a földmíveléssel nem mint játékkal, vagy nagyúri szeszélyből foglalkozik. (Folytatása következik.)

ÚJDONSÁGOK.

— **Figyelmeztetjük olvasóinkat** lapunk mai vezércikkére, melynek tárgya a jogakadémia. Belmunkatársunk, ki e kérdés szellőztetésére vállalkozott, felkutatva az évtizedek előtt hozott egyházkerületi határozatokat, a helyi és egyházkerületi viszonyokkal tökéletesen ismeretes, s a menyire az egyháztanácson kívül állónál lehetséges, hol még maguk a tanáctagok sem tudnak szót adni az egyház vagyona állásáról, ez íránt is tájékozva van. Főelvünk e kérdéshez „sine ira” szólni, s mivel nem történetet írunk, hanem egy intézet fenntartása mellett emelünk szót, természetesen „studium”-ot kell tanúsítanunk.

— **Mult hét szombatján** a műkertben több helybeli család picniket rendezett, mely kivételesen kedvező idő mellett (Jupiter pluvius aludt) délután két órakor vette kezdetét, s vasárnap napfölkeltéig tartott. Ejjféltájt már széledezni kezdtek a vendégek, s a társaság óránként, majd félóránként szemmel láthatólag apadt, míg mintegy három óra tájt csak a „vastermészetű” pusztithatlanok maradtak együtt, míg végre ezek is hazafelé tartottak, a helyszínt az „aczeltermészetű”-eknek engedve át. Mi ugyan „Bessener-aczel”-ből vagyunk gyúrva, de mivel elégnék tartunk 8—9 órai mulatságot egy folytában a közmondáshoz képest „sok a jóból sem jó” napfölkeltét nem vártuk meg. Ételről s italról, üditőről és enyhítőről természetesen pazarul volt gondoskodva, s elég lett volna három ilyen picnikre is. Kináltak ott tyúkot kalácsot, kenyeret pogácsát, rétest

lepényt, ezakorsüteményt törtát, erős és gyenge peccenyét, rántott és sült csirkét, baromfit és marhapeccenyét, mindent a mit ily alkalommal várni lehet, s a mit az ember nem mert volna várni. Bor, sör, savanyúvíz a férfiaknak, fagyalt, limonádé és hűtött víz a nőknek állt rendelkezésre, s a ki szépen tudott kérni, s illetőleg kellő helyen, az még — fekete kávé is kapott. Reggel pedig „pálinkás jó reggelt”-et kívántunk egymásnak. Minthogy a mi első bandánk Székesfehérvárra ment műkedvelősködni, hol mint halljuk a nagy versenyben szerencsésb társak által megelőztetett, Farkas Sándor ezelelti népzenevezetőt és bandáját fogadta fel a rendezőség, mely vacsora előtt és alatt egyesült erővel, azontúl két részre szakadva működött, bámulatos fáradhatatlansággal, készséggel s népzenezeinkben ritkán tapasztalható jó magaviselettel. Farkas Sándor bandáját féken tudja tartani, s bandája tud engedelmeskedni; játékában keresetlen, modorában egyszerű, sőt mondhatjuk hogy eleganciával tudja kezelni a vonót, ha akarja; s ez este akarta s azért itteni fellépését sikerültnek mondhatjuk. A contribuens felek: Aág Károlyné, özv. Belák Józsefné, Belák Albertné, Beretvás Sándorné, dr. Domián Istvánné, Geguss Dánielné, Horváth Jánosné, Bfvi Kiss Miklósné, Bfvi Kiss Józsefné, özv. Kozma Jánosné, ifj. Kozma Jánosné, Keresztes Benczéné, Magyar Lászlóné, Magyar Pálné, Muraközy Imréné, Muraközy Sándorné, özv. Mayerffy Jánosné, dr. Nagy Mihályné, Radies Károlyné, Sárközy Szidónia, Szeless Kálmánné, Szél Józsefné, Szappanos Elekné, Szabó Lászlóné úrnok, kik közül Szeless Kálmánné, Muraközy Sándorné úrnokot és Sárközy Szidónia kisasszonyt különösen sokat láttuk a vendégekkel ellopott két hosszú asztal körül forgolódni; a multság sikerültében az orozslánrész kétségtelenül őket illeti. S ti hazám szép bimbai és rózsái? nyiljatok és virágozzatok a magatok és mások gyönyörűségére, mire viszont meglátlak, megtanulom neveiteket, s akkor a minő fecsegő természetű vagyok, bizony, bizony, még kiteszem neveiteket az újságba.

— **Baleset.** Bogoss Endre közszerzetben álló telekbiiránkat baleset érte, egy kis tanyai kirándulás alkalmával ugyanis a lovak megbokrosodván, a kocsit feldőlt, s oly szerencsétlenül esett, hogy lábát kitörte. Midőn teljes részvétünket nyilvánítjuk e baleset fölött, egyszersmind mielőbbi sikeres felgyógyulást kívánunk az igen tisztelt bíró úrnak.

— **Az izr. nőegylet** nyári multsága fényesen sikerült; mert számosan látogatott és mindvégig jó és vigkedvű lefolyású volt. A műkert már a délutáni órákban megtelt elegans társasággal, mely élénken részt vett a lapdázásban, czikázásban és a táncban. Hölgyek frissítőt és szivart árúsítottak s e működésükben oly ügybuzgóan jártak el, hogy 20 forint értékű áruból 130 forintot vettek be. A férfi-világ szívesen vett mindent a szép kezekből és áldozott; az összes nyers jövedelem 300 forintot jóval meghaladja. A vendégek reggeli 5 óráig időztek, sokan ez időtájt gyalogoltak a városba, szép emléket vivén magukkal.

— **A honvédség köréből.** A jászberényi központi lovassági iskola tagjai, élükön Henneberg tábornok és dandárparanesnokkal az évenként tartatni szokott gyakorlati távlovaglás közben f. hó 17-én érkeznek városunkba, honnan másnap Majsza, Szabadka és Baja városok érintésével a Duna

mentén fognak ismét Jász-Berénybe visszatérni. — A helybeli 4-ik honvéd lovasezred gyakorlatai pedig augusztus 4-én kezdődnek, s 17-én indulnak a Fót környékén tartandó gyakorlatra.

— **A szegedi árvíz** miatt ide menekült catarsteri tisztviselők a „Kecskemét”-ben megtámadtván a miatt, mert egymás közt németül társalkodtak, mint halljuk, a hir visszavonására, s illetőleg helyreigazítására szólították fel a nevezett lap szerkesztőjét. Nekünk sem a perhez, sem a patvarhoz legkisebb közünk sincsen, s nem is akarunk oly lében kanál lenni, a melyet nem mi kotyvasztottunk. Mivel azonban mint értesülünk a „Kecskemét” szerkesztője elégtétel szolgáltatását megtagadta, a catarsteri tisztviselők megnyugtatósára alábbi tőlük vett sorokat, mint helyreigazítást, közöljük, előre is kijelentve, hogy ezzel ezen ügyet befejezettnek tekintjük, s e lapot semmi esetre sem engedjük át magán érdekű felelősékek folytatására. A beküldött levél csekély törlekkel ekként hangzik: A „Kecskemét” f. é. június 1-én „megrovást érdemel” czim alatt megjelent cikket; hallgatással akartuk mellőzni; de látva hogy némely hirlapirónak különös gyönyört okoz tisztességes embereket pletyka tárgyává tenni, kákán is csomót keresni s hirlapirói kötelességéről megfelelkezve, még egyesek becsületét s jó hírnevét megtámadni s őket pellengérré állítani sem irtózik; kénytelenítve érezzük magunkat jelen sorainknak a nyilvánosság érdekében leendő közlésére felkérni. Igaz, hogy a társalgási nyelv közöttünk nem kizárólag a magyar, de a németet csak személyes tekintetből használjuk; s miután józan észszel rólunk germanizálást föltenni nem lehet; s törvény nem létezik, mely bármely idegen nyelvnek hivatalon kívüli használatát megtiltana; azon körülmény hogy valaki bármely irányban szerzett ismereteit hasonló képzettségű egyénekkeli társalgás és eszmecsere által a feledéstől megóvni ohajtja, „megrovásra” semmi tekintetben sem ad alkalmat.

— **A városi színügyi bizottság** és a szinpartoló-kör június hó 21-én a városi műkertben zártkörű tavaszi mulatságot rendez, melynek tiszta jövedelme színügyi czélokra lesz fordítandó. A meghívók már szétküldtek, s a belépti-díj személyenként 70 krtban, családjegynél 2 frtban van megállapítva; belépti jegyek válthatók a multság alkalmával a műkertben a pénztárnál. A multság d. u. 2 órakor kezdődik, s ételek és italok jutányos áron pontos kiszolgálásáról gondoskodva leend.

— **Et tu mi fili Brute inter sicarios!** A mult vasárnapi reform. népgyűlés alkalmával, midőn a jogakadémia kérdése forgott szőnyegen, egy oldalról sem tétetett határozott ellenindítvány, mely az akadémia abszolút feladását vagy minden áron megszüntetését kívánta volna, legfőlebb a fenntartásba ütköző nehézségek és akadályok felsorolására szorítkoztak. Csupán egy hang vált ki a gyülekezett soráiból a „nem kell jogakadémia”-féle kiáltással, és ez Nyiri Dániel ide származott ügyvéd úrnak, az akadémia egykori növendékének hangja volt. Minthogy a t. ügyvéd úrnak az intézet alapítása és fenntartásában vajmi csekély része lehetett: alig tudjuk ezen ellenséges indulatból származható kifakadást magunk előtt másként kimagyarázni, mint hogy a t. ügyvéd úr maga is belátta, hogy volt az akadémianak egy nagy hibája, mondhatni bűne, mely abban állott, hogy a t. ügyvéd urat többedmagával prókátorsághoz, és így kenyérhez

Öthalomból, melyben ezen föld ásásánál sok és igen értékes régészeti kincseket találnak, melyeknek biztos megszerzése és sértetlen beszállítása végett a régészeti társulat Varázséji urat bizta meg, a ki folyton kint őrködik az Öthalmon, és már igen szép leletekkel gazdagítja a nemzeti muzeum gyűjteménytárát, melyek az ősz magyar szokásokból nem egyet fognak napvilágra juttatni. Ha még most esztendeje valaki azt merte volna mondani, hogy ma a percsőrai gáttól Öthalomig, sőt azon még sokkal kijebb, a legjobb gabonatermő földeken gőzhajók fognak földet szállítani, bizon-bizon aligha a Lipótmezőre nem küldik, és most saját szemével győződhetik meg mindenki a soha nem várt esemény bekövetkezéséről.

A pályaudvaron állnak agyig vízben a drága gőzmozdonyok, s víz alatt hever sok ezer forint értékű vasgéprész, melynek egy részét az utolsó éj küzdelmében, mint értéktelen darabokat, dobálták a gátra töltésanyagul.

Az indóház termeiben csak vastag gerendákra rakott deszka padlózatot lehet járni.

A pályaudvarból visszafelé a budai-úton haladtunk, hol a spodium-gyáron, „Mexikó” nevű vendéglőn, világító gázgyáron, s a téglagyáron kívül, mely utóbbiaknak csak a födele látszik ki a vízből, balról a Tari-féle, jobbról a közkörházig egy épület sem áll.

Hogy mily leleményessé teszi az embert a nyomorúság, erre élő példa az özvegy Csikósné „Tengeri korcsma” néven ismert bormérése, az Isten szabad ege alatt, a budai-út keleti oldalán.

Az említett özvegy háza a Tari-féle ház közvetlen szomszédságában, de azon kívül lévén, szintén összeomlott; de csak annyira, hogy miután a felső vályogrész a víz kimosta, a földél az alapot képző 3—4 láb magas téglafalra egyszerűen alább süllyedt s padlása szárazon maradt. Most a padlás az özvegy családjának hajlékul szolgál, s eléje a nyílt utcára kiállított 6 nyolcz akós üres hordót, s azokat egymáshoz erősítvén pontonul használja, tetejükre készített deszkákból állványt, melyen 3—4 asztal s 20—25 vendég kényelmesen elfér. Itt méri Csikósné asszonyom az evezésben vagy a nyomor szemlélésében kifáradtaknak a silert, s mondhatom nem sokan kerülnek ki e saját-szerű bormérést, kivált ha tudják, hogy mily eszinos szegedi menyecske az a fiatal Csikósné, ki a bormérésnél segítkezik édes anyjának. A pince is tele lévén vízzel, ezt most az udvar pótolja, s ennek bőséges vízében sorban úszkál meg 6 vagy 7 nyolcz akós siller lével telt hordó, s várva várja tartalmának végpusztulását. Hogy azonban a túlságos leleményesség és óvatosság sem vezet mindig célhoz, ezt bizonyítja egy derék ártány szomorú kimúlása, mely csak azért nem menthető meg életét ügyes úszása által, mert gazdája, hogy tulajdonát annál biztosabban megmentse, egyik hátsó lábához oly nagy deszkát kötött, hogy épen e miatt esett áldozatul a szegény állat.

A Tari-féle háztól tovahaladva, a közkörház és rókusai templom között a Mars-térre, innen a Mérei-utczába, majd a rókusai népkörköz, török-fő-utczába, 3 korona-utczába, zsidó templomhoz,

s fekete-sas-útczába értünk, melyekben még átlag 6—8 láb víz áll. A sas-útczában a leégett pálinka-házra egyik utazó társunk azt a malitiosus megjegyzést tette, hogy ez és a gyufagyár azért égtek le, mert nem a víz, hanem a tűz ellen voltak biztosítva, s ha a víz Szegedet el nem önti, ezek bizonyosan nem égnék le; a gőzmalmost meg azért nem bántotta a víz, mondja, mert a van rá írva, hogy „Szegediner Dampfmuhle Bernhard Back Söhne”, s miután most a víz csak magyar emberen akart bosszút állni, a német feliratot megkimélte, de reményli, hogy a különben derék tulajdonosok megengedik egy jó záporosónak, hogy ezt az első magyar városba nem illő feliratot lemoshassa, hogy helyébe magyar felirat nőhessen. Ezek után a Hotel-Garni mellett 9 láb magas víz fölött evezve 8 órára visszaértünk a kedves hajlékba. Estebéd után még a Wágner-féle kávéházat tekintettük meg, hol szép számmal összegyűlt és igen diszes vendégesoportot találtunk; de nem találtuk a szokott vidámságot, melyet e helytől elkülönítve alig tudunk eddig képzelni. A jelenlevők egykedvű, sőt mondhatni komor arcvonásaiból, melyekről még tévedésből se lebbent el egy mosoly, azt lehetett következtetni, hogy ezen előkelő társaság most nem mulatni gyűlt össze, hanem inkább azért, hogy a veszteség fölötti fájdalmat kölcsönösen elpanaszolva, szívöknek egy kis enyhülést és erőt szerezzenek, s hogy a viradtkor megújuló látvány okozta szomorúságot egy hosszú napon át ismét el bírják viselni.

(Vége következik.)

juttatta. Ha ez volt indoka kifakadásának, mi is egyetértünk vele; de miután ennél több kárt nem tett az akadémia, a mi pedig megtörtént, azon már segíteni nem lehet: annál fogva mi is Caesar azon kérdését intézzük az akadémia nevében a t. ügyvéd úrhoz, mit a népgyűlés egyik tréfás öregebb tagja intézett hozzá a felkiáltás után: „et tu mi fili Brutus!“ Azt azonban nem tudjuk, mert csak hallás után idézzük, vajjon az illető öreg úr nagy B-vel, vagy pedig kis b-vel értette-e a Brutust?

— **A polgári leányiskola igazgatóságához** Gallia Emma úrnő 3 kötet diszkötésű és irodalmilag is értékes művet küldött be a zárvizsgálatokon 3 jeles növendék között való kiosztás végett.

— **Kimutatás** az 1879. év május havában történt halálesetekről: Elhalt összesen 132 egyén; ezek közül férfi 75, nő 57; r. kath. 87, reform. 36, izr. 3; halvaszületett 6, egy éven alul 40; egy évtől 10-ig 24; 10 évtől 20-ig 9; 20-tól 30-ig 6; 30-tól 40-ig 5; 40-től 50-ig 9; 50-től 60-ig 8; 60-tól 80-ig 21; 80-tól 100-ig 4. Törvénytelen ezek között 12; erőszakos halállal halt meg 6; bonczolás végeztetett 7 hullán. 1879. június 1-től 7-ig bezárólag elhaltak: 1. Nemes Gáspár leánya 8 éves, ált. sorvadás; 2. Bodor Juliánna 30 éves, gümőkór; 3. Berta Mihály fia 3 hónapos, sorvadás; 4. Kovács Magdolna 1 hónapos fia, göres; 5. Karaszia Pál fia 14 és 1/2 év., béllób; 6. Csató Lidia 3 hónapos leánya, sorvadás; 7. Hévízi József nő, molnár, 40 éves, orr-vérzés; 8. Riga János 4 hónapos leánya, ált. sorvadás; 9. Földi József 1 és 1/2 órás, időelötti leánya; 10. Márkli Terézia 3 hetes fia, vele született gyengeség; 11. Ifj. Dékány Pál 13 hónapos leánya, béllób; 12. Bódi Mihály nő zenész 35 éves, szűrt seb (bonczoltatott); 13. (Kovács) Pósta Mária 2 és 1/2 hónapos fia, göres; 14. Magyar János 6 hónapos leánya, himlő; 15. Kovács Judit özv. Búzás Józsefné 90 éves, végelgyengülés; 16. Ifj. Szél Imre gazdálk. 34 éves, agylob; 17. Kókai János

7 és 1/2 hónapos fia, béllób; 18. Laczi Erzsébet id. Marton Józsefné. 65 éves, gümőkór; 19. Könyves András timár segéd, 28 éves, gümőkór; 20. Farkas Sándor 8 éves leánya, sorvadás; 21. Nyerkes Juliánna Bodor Imréné, 50 éves, méhrák; 22. Pósta Anna Zsifkovic Antalné 63 év., tüdőgümő; 23. Virágh András 2 hónapos fia, ált. sorvadás; 24. Tóth Gábor nő, kőmives 71 éves, végelgyengülés; 25. Földi József halvaszületett fia; 26. Dékány Ferencz 9 éves leánya, sorvadás; 27. Paskó Mária fia 3 hónapos, vele született gyengeség; 28. néhai Kovács András 17 éves leánya, gümőkór; 29. Ötvös Nagy János 22 éves fia, gümőkór; 30. Tormási György halva született fia. Ezek közül halva született 2; törvénytelen 3. A halálozás tehát júniusban 0.3-al naponként kedvezőlenebb, mint volt májusban. A közölt számok szerint évenként városunkban 1000 lakos közül 37—38 ember hal el, a mi az egészség körül a lelkiismeretlenségig vitt hanyagságot tanúsít. Mert, hogy egészségi természeti viszonyaink nem rosszak, azt a 80—100 éves kort megért egyének tanúsítják. Gondatlanságra mutat az éven aluli gyermekek roppant száma, mely az összes halottak 30.3 %-át teszi ki; szomorú társadalmi viszonyokra az öngyilkosok roppant száma. Minden ezer lakosra esik évenként egy-egy öngyilkos, azonfelül minden 3000-re egy újabb.

Felelős szerkesztő: Dr. BELICZAY JONÁS.

Főmunkatársak:

Hornyik János, Dr. Tassy Pál.

NYILTTÉR. *)

Tekintetes Szerkesztő úr!

Van szerencsém jelen soraimnak becses lap-

*) E rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a szerkesztő.

jában leendő közzétételére Uraságotat tisztelettel felkérni.

A „Kecskemét“ szerkesztője jóra való eszmék hiányában, Tatar Péter szellemű lapjának kitöltésére egy általam a Tomaskó testvérek helyiségében tett nyilatkozatnak elferdítése által várva várt alkalmat nyervén fölhasználta azt, hogy engem „a magyar nyelv érdekében“ felirat alatt „mint mondják“ alapján megtámadva, minden emberi méltóságomból kivetkőztetve, végül a városi község teljes mellőzésére ajánljon.

Miután ily durva támadást válasz nélkül hagyni nem lehet, kijelentem: hogy igenis a „Kecskemét“ f. év június 1-én „megrovást érdemel“ cím alatt megjelent cikkek szerzője „ha magyarul nem tudna ugatni“ mely több tanuk jelenlétében tett nyilatkozatomat ezennel fenntartom s kijelentem, hogy az említett cikkben foglalt minden alap nélküli támadást a csalóány énekével hasonlatba hozni szükségesnek egyáltalán nem tartom; a cikk szerzője ő fogadatlan prókátorságának pedig ajánlom, hogy ha már erőnek erejével hirlapirodalmi munkásnak akar felcsapni, álljon be nyomdász-inasnak vagy hirlaphordónak s a közönségnek jobb szolgálatokat tesz, mint hogy ha zugalpájának teletömésére piszokba mártott tollal tisztességes emberek jó hírnevét s becsületét támadja meg.

Végül tudtára adom e nagy fülű Pegazuson ficzkádozó parnassusi lovagjelöltnek, hogy Kecskemét városát úgy is hosszabb időre elhagyván nem igen lesz alkalmam nevetségesen bosszantó jeremiádjait jövőben figyelemmel kíséreni, azokra pedig válaszolni épen méltóságom alattinak tartom.

Kecskeméten, június hó 11-én 1879.

hazafiúi tisztelettel

Szekessy Ferencz,
m. kir. felmérési hivatalnok.

2284. Árverési hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy B. Kiss Mihály polgármester végrehajtható Csász Péterné Hajagos Magdolna végrehajtást szenvedő ellen 167 frt. tölke és járuléka iránti végrehajtási ügyében alperesnek a p.-borbási 24. sz. tjkvben 29. rsz. a. foglalt, bíróság 1421. frtra becsült szántó, rét és tanya birtoka; továbbá ugyanazon sz. tjkvben 59. rsz. a. foglalt, bíróság 1414 frtra becsült szántó, rét és tanyabirtoka az 1879. évi június hó 28-ik napján d. e. 9 órakor mint első, és 1879. évi július hó 28-ik napján délelőtt 9 órakor mint második határidőben e kir. törvényszék telekkönyvi hivatalában megtartandó nyilvános árverésen következő feltételek alatt eladatni fog, u. m.:

1-ször. Kikiáltási ár a fennebb kitett becsár, melyen alul az első árveréskor az árverésre kitűzött birtokok nem, de a második el fognak adatni.

2-ször. Árverezni kívánók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át készpénzben, vagy magyar állampapírban a kiküldött kezéhez letenni.

3-szor. Vevő köteles a vételért három egyenlő részletben, és pedig: az első részt az árverés jóváhagyásától számítandó három nap alatt, a második részt az első rész lefizetésétől számítandó három hónap alatt, a harmadik részt a második rész lefizetésétől számítandó két hónap alatt, a 2-ik és 3-ik vételári részlet után az árverés napjától számítandó 7% kamattal együtt ezen kir. törvényszéknek előre kifizetendő utalvány alapján a kecskeméti kir. adó- mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az első részletbe fog beszámíttatni.

4-szer. Az első részlet lefizetése után vevő a megvett ingatlan birtokába lép, ennél fogva a megvett ingatlan haszna és terhei ez időtől őt illetik.

5-ör. A tulajdonjog bekebelezése csak a vételár és kamatainak teljes lefizetése után fog vevő javára hivatalból eszközöltetni.

Az átruházási költségek vevőt terhelik.

6-szor. A mennyiben vevő az árverési feltételek bármelyikének eleget nem tenne, a megvett ingatlan az érdekelt felek bármelyikének kérelmére, a prts. 459. §-a értelmében vevő veszélyére és költségére, bánatpénzének elvesztése mellett, újabb árverés alá bocsáttatni, és csupán egy határidőnek kitűzése mellett az előbbi becsáron alul is eladatni fog.

Felhívtnak azok, kik az árverésre kitűzött javak iránt tulajdoni vagy más igényt, avagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetnek, hogy e részbeni kereseteiket e hirdetménynek a hivatalos lapban lett harmadik közzététele napjától számítandó 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. törvényszéknek nyújtsák be; különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolva, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Végül felszólíttatnak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen kir. törvényszék székhelyén, vagy annak közelében laknak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett helyben megbízottak rendelkeznek s annak nevét és lakását az eladásig jelentésk be, ellenkező esetben hivatalból kinevezett ügygondnok által fognak képviseltetni.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság az 1879. évi ápril hó 30-ik napján tartott üléséből.

Kovács Béla,

Gál Ferencz,

tanácsjegyző. 91 (1—1)

kir. törvényszéki elnök.

Ház- és szőlő-eladás.

Néh. nemes Ferentzy Gergely úr és neje örököséi tulajdonához tartozó, a 7. tizedben a lovarda- és mezei-úteza sarkán fekvő ház, s Széktóban, az u. n. Ferentzy-hegyen fekvő szőlő kedvező feltételek mellett eladó. Bővebb értesítést ad alulirt közjegyző.

Dömötör Sándor, közjegyző.

85 (6—4)

Üzlethelyiség változtatás.

Alulírott tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy eddig a róm. kath. egyház épületében levő

„Nagy Pipához“

ezimzett **vegyes kereskedésemet** a dohánytözsdevel együtt **vásári-nagy-utcá-**ban közvetlen az „Olvasókör“ mellett levő saját házamba tettem át.

A midőn ezt a n. é. közönség becses tudomására hozni kívánom, egyúttal továbbra is becses pártfogásába ajánlván magam, maradok Kecskeméten, 1879. május 28.

tisztelettel

Fejér István,

88 (3—3)

kereskedő.

Értesítés.

Alulírott tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy a kaszinói épület előtt reggeli 4 órától esti 9 óráig

béerkocsit

tartok. — A vasúthoz, nemkülönben a fürdőházhoz való kivitel avagy behozatal 20 kr., házhoz rendelve 50 kr.

Kecskemét, 1879. május 30.

Tisztelettel

Schnitzer Márton, fuvaros.

87 (3—3)

73 (8—4) **A MATTONI-féle**

GISSHÜBLI

legtisztább lúgsó tartalmú savanyúvíz

orvosok részéről a légzésszervek, valamint a gyomor és húgyhólyag bajaiban használandó legjobb gyógyszernek, nemkülönben a nap akármely szakában iható italnak ajánlatik.

Giesshübl digestives és pectorales pastillek, **gyomorhajók és köhögés ellen.**

Mattoni Henrik, Karlsbadban.

Kaphatók gyógyszer-tár- és ásványvíz-kereskedésekben.

Hirdetmény

Alulírott ezennel közhírré teszem, miszerint f. évi június hó 15-én reggel 7 órakor az 5-ik tized 340. számú lakáson

22 darab heverő lovat

elárverezek, — továbbá a pusztaborbási mintegy 215 hold, és a városföldi 50 holdas birtokaimat több évre haszonbérbe kiadom, a bérleni szándékozók fentebb jelzett lakáson velem értekezhetnek.

86 (3—3) **Özv. Sztk. Tóth Lászlóné.**

BILINI

savanyúvíz.

Nagymérvű szénasav szikeny tartalmánál fogva (10,000 súly részletben 33.6339) minden német-földi savanyúvíz között határozottan az első helyet foglalja el, s kitűnő hatással bír a vérnek lugany savasítására, sikeresen működik a gyomorfégés, gyomorgöres, gyomorhurut, az úgynevezett húgysav, diáthese, fővény, húgy és vesekövek ellen; hasznos szolgálatot tesz a köszvény, idült csúz, idült hólyag- és tüdőhurut, epekövesülés, máj-elzsírosodás, nyálkás aranyér és görvélykór ellen, mint azt Billroth Dittel, Ultzmann, Ivanchich stb. tanárok sokszor eléggé elismerték. De mint felfrissítő s kellemes ital is, bor és ezukorral, vagy gyümölcslésszórpval keverve napról-napra nagyobb tért foglal el a bilini savanyúvíz.

Főraktár:

Édeskuty L.

magyar királyi udvari ásványvíz-szállítónál

Budapestben, Erzsébet tér 7. sz.

Kapható minden gyógytárban és fűszerkereskedésben, úgyszintén vendéglőkben is.

83 (12—4)